

Antonio Casanova

AZ ILLUZIONISTA

— Nasha Blaze és a titkos világ —

1

Antonio Casanova

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2012

*Oszlik a varázs.
Mint éj nyomába virradat lopózik,
S deríti a homályt: a lélek ébred
És bontogatja köd-fátylak közül
A fényes észet...*

W. SHAKESPEARE: A VIHAR
PROSPERO MONOLÓGJA
(MÉSZÖLY DEZSŐ FORDÍTÁSA)

*Nagyapámnak, Abdonnak, akinek ez a könyv a bizonyíték
arra, hogy amiről álmodozott, az most beteljesedett.*

*Desinek ajánlom ezt a könyvet, akinek a szívében ott dobog
az én szívem. E könyv a bizonyítéka annak, hogy amit
megálmodunk, az meg is valósulhat.*

ELŐZMÉNY

ináljon már valaki valamit! Egy kölyök van a háztetőmön! Szedjék le, mielőtt leesne! Siesse- nek!

Azt, hogy az a gyerek miként jutott oda fel, szegény Miss Rusher nem tudta megmagyarázni. Másrésről viszont matematikatanárnő volt, akinek az agya mindent, ami logikátlannak tűnt, azonnal besorolt azon dolgok közé, amikre még csak a füle botját sem érdemes mozdítania. Szóval a hogyan és miért nem igazán érdekelte, csak az, hogy megmentsék a háza tetején imbolygó kölyköt.

Lilára válva üvöltött, szeme kidüledt, de annyira, hogy úgy tűnt: csak a vastag szemüveglencsék miatt nem gurul ki a szemüregéből. Haját egy zuhanysapkához megtévesztően hasonlító fejfedő alá tűrte. Ráadásul jó magas volt és

hihetetlenül sovány, úgyhogy pont úgy festett, mint valami óriási gyufaszál.

– Gyorsan! Hozzanak segítséget! Tűzoltókat, létrát, rendőroket, egy kötelet, a mentőket! Gyorsan!

A máskor oly józan elméje, amely a legtöbb ember számára felfoghatatlan egyenletekkel és számításokkal is megbirkózott, most teljesen összezavarodott, szavai nem bírtak lépést tartani a gondolataival.

Szívesen elájult volna.

Ha az nem lett volna logikátlan.

A ramazúri miatt másodperceken belül összefutott a környék minden lakója. Némelyikük csak megijedt az üvöltéstől, mások aziránt érdeklődtek, hogy ez most egy ufótámadás, vagy Mr. Burbus ikszedik alkalommal darálja be a fűvel együtt bogaras szomszédja, Stanislao Voller kutyájának farkát.

Közben Miss Rusher egyre csak visítózott. – Hé, te kölyök, meg ne moccanj, egy millimétert se, érted? Nem akarom, hogy az én lelkemen száradj! Hallasz engem? Meg ne próbáld, a világ minden kincséért sem! Mindjárt megmennek. Igen, valaki meg fog menteni.

De nem úgy tűnt, hogy a gyerek meg akarna mozdulni. Sokkal inkább úgy látszott, nem is hallja Miss Rusher sipítózását, ami eléggé hihetetlen volt, tekintve, hogy az éles hang a légiforgalmat is összezavarta volna.

– Rusher kisasszony, nyugodjon meg, itt vannak a tűzoltók. Majd ők megoldják.

A hölgy hátranézett teniszlabdaszerű szemével, és végre valami ésszerűt látott, és ennek nyomán logikus örömmel nyugtázta: megérkezett egy tűzoltóautó. Megvalósult a cél. Megmentette az öngyilkosjelöltet. Mint amikor véget ért egy tanóra: Miss Rusher sarkon fordult, nagy léptekkel, merev lábbal elindult az ajtó felé, fel sem pillantott, nehogy még egyszer látnia kelljen a háza tetején üldögélő gyereket.

Az igazság szerint a gyerek nem is annyira ült, inkább feküdt, mintha békésen szundikálna.

Sem a tűzoltósziréna, sem a nagy zajjal a tetőre támasztott fémlétra, sem a Seven Hill Roadon összegyűlt szomszédsereg zsidongása, de még a matematika-tanárnő magas cíei sem zavarták meg a fiú nyugalma.

– Biztosan megdermedt a félelemtől, hogy leesik. Látja, ilyenek a gyerekek: először vagánykodnak, azután meg nem tudják, hogyan szabaduljanak a kutyaszorítóból. Ha velem történt volna ilyen...

Mielőtt még Mr. Burbus komolyabban belemelegedhetett volna a mai gyerekek fegyelmezéséről szóló kiselőadásába, a tűzoltóparancsnok hitetlenkedve felkiáltott: – De hisz ez alszik! A gyerek a háztetőn... alszik!

– Pont erről beszélek – folytatta új lendülettel Mr. Burbus –, ha ilyesmi fordult volna elő velem, hogy elalszom

egy háztetőn, kaptam volna rendesen az apámtól, hogy...
HOGY MI VAN?! ALSZIK?!

Vége az öreg Burbusnak is elakadt a szava, ami teljesen szokatlan dolog volt tőle, hiszen bármiről bárkinek bármeddig képes volt dumálni. De el lehet képzelni, hogy mennyit fog majd mesélni egy kölyökről, aki a háztetőn aludt (Érted? Aludt!), amikor majd magához tér a sokkból...

A fiú bizony aludt. Szinte gyökeret eresztett a tetőn, két karját a feje alá tette párnának, a lábát térdben kissé behajlítva keresztbe vetette. Egyenes szálú, kócos haja szanaszét meredezett, okos kis arca arányos és nyugodt volt. És mélyen aludt.

Semmi nyomát nem látták, hogy miként is jutott oda fel: a ház elég távol állt a fáktól és a szomszédos épületektől, nem volt ablak a tetőn, és a kertben nem leltek létrát. Ráadásul a tető elég meredek is volt, még a tűzoltó is kétszer ellenőrizte, hogy a létra biztonságosan támaszkodik-e rajta, mielőtt felmerészkedett rá, hogy megközelítse az alvót.

Ekkor a szomszédok elcsendesedtek, akár a cirkusz közönsége, amikor a légtornász a legnehezebb ugrásra készül. Mindenki lélegzet-visszafojtva figyelte a mentési műveletet.

Miss Rusher feltűnt a konyhaablakban. Szeme még jobban kidülledt, mint eddig, mintha minden irányba látna,

mint egy kaméleon. Nem akart lemaradni a jelenetről, de otthonról sem akart kimozdulni. Mr. Burbusnak sikerült megállnia egy nyikkanás nélkül.

A tűzoltó óvatosan leült a fiú mellé, vigyázva átkarolta, nehogy megijessze, és nyájasan, atyáskodva suttogott a fülébe:

– Szép jó napot! Itt van a reggeli ideje. Szeretnél egy csésze kakaót?

A fiú nyújtózkodott, mint egy macska, amikor felzavarják, mutatványa egy elfojtott „óóóh”-t váltott ki a közönségből, mint amikor az artista elveszti az egyensúlyát a kötélen. A tűzoltó megfeszítette izmait, hogy megfékezhesse a fiú esetleges heves reakcióját.

A fiú szempillái felemelkedtek, és két ezüst csillagot fedtek fel. A szürke, de nagyon fényes szempár különösen csillant a borús, felhős reggelen. Ajkáról lágyan, puhán rebbenetek fel a szavak: – Jaj, ne! Megint. Már megint megtörtént.

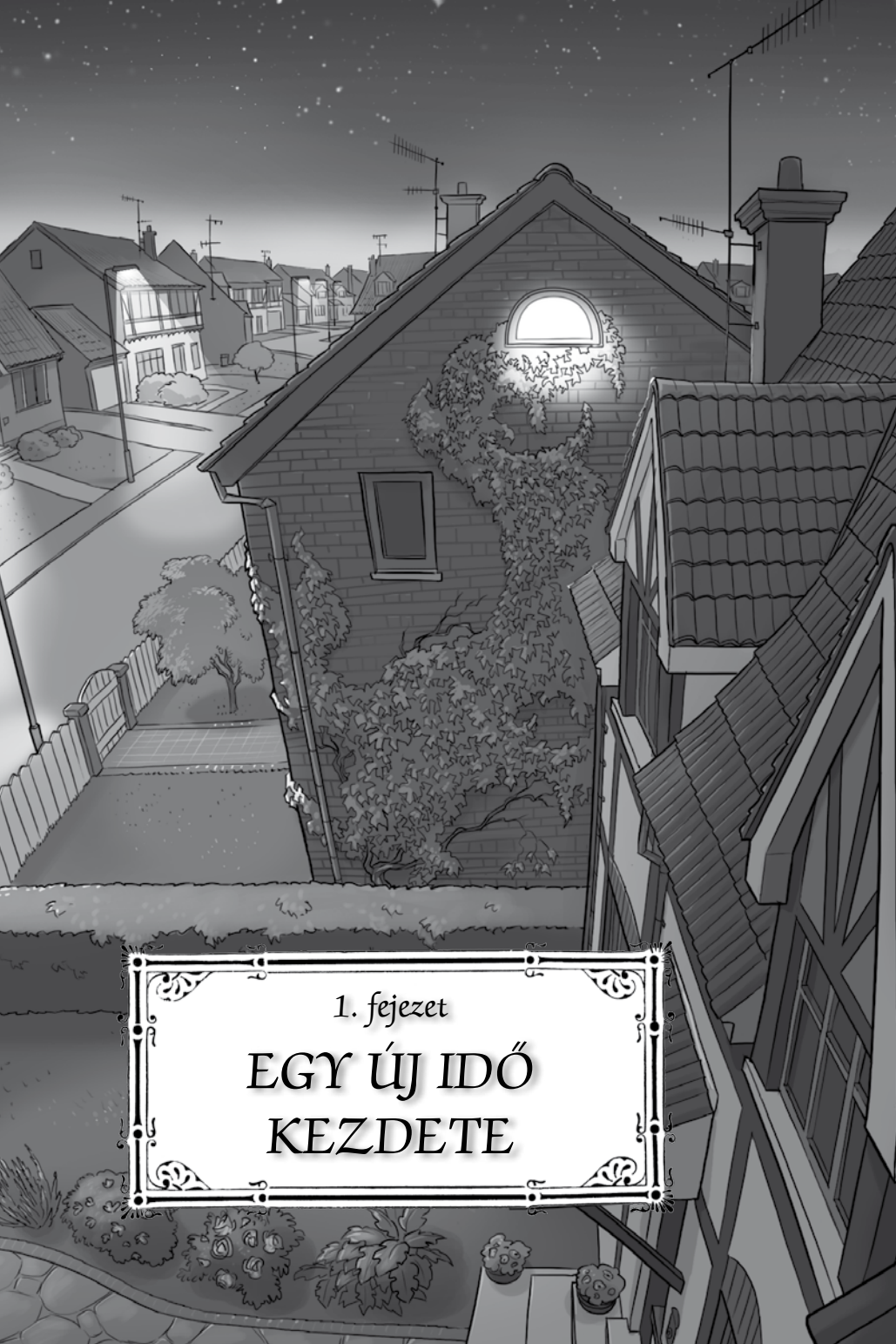
A tűzoltót meglepte a gyerek nyugalma, de még mindig ugrásra készen leste minden mozdulatát.

– Figyelj ide – mondta –, most szépen lemegyünk, és iszunk egy kis kakaót. Meg se próbáld elmagyarázni, hogy mit keresel itt! Most akkor sem hallgatnálak végig, ha azt mesélnéd, hogy a Télapó segédje vagy, és megpihentél itt egy kicsit, mert annyira elfáradtál az ajándékosztásban. Szóval lemászunk, és azután elmondod, hogy hova lettek a repülő rénszarvasok, akik idehoztak.

A fiú egy kis fejmozdulattal igent intett. Nem mosolygott, és csendben maradt, miközben erősen kapaszkodott a férfi nyakába.

– No, jól van, lejönnek, szerencsére jól végződött – mondta az öreg Miss Marmoon, aki utolsóként csatlakozott az utcát és a kerteket elárasztó tömeghez.

Valaki Mr. Burbus deszkakerítésén belül keveredett, és rálépett a pázsitjára, amelyre a férfi jobban vigyázott, mint a feje tetején kornyadozó, még megmaradt, nagy odaadással ápolt gyér hajszálaira. Mr. Burbus nem akarta felemelni a hangját: végül is egy mozivászonra illő mentőakció zajlott éppen, amely folytán végtelen hosszan kiélhette mesemondó hajlamát a barátainak az Old Wolf kocsmában. És az, hogy durván megtaposták a pázsitját, az is egy fejezet lesz az eposzban.

1. fejezet

EGY ÚJ IDŐ KEZDETE

Doomville-ben megesett különleges ébredés előtti estén a Hold úgy érezte, nincs kedve magányosan tölteni az éjszakát, és magához hívott társaságnak egy igen fényes csillagot, hogy ébren tartsa őt reggelig.

Így időzött odafent, akár egy kelet felé hajló bölcső, készen arra, hogy meghimbálja magát, ha a földlakók csak egy pillanatra is elfordítanak tekintetüket az égről. A csillag pontosan a holdsarló két csúcsa között állt.

Az úrtól nem oly távol, legalábbis látszólag nem túl messze, a Föld nyugtalanul és álmatlanul töltötte az éjszakát: mindenki a halloween előestéjére készült. Az ablakpárkányokat már ellepték a tóklámpások és a mindenféle formájú és színű gyertyák.

És mivel így történt ez a földgolyón mindenhol, megesett hát Doomville-ben is, Észak-Írországbán, ahol a fű olyan smaragdzöld, amilyen csak az ember álmában, és ahol az utcák éppolyan párhuzamosak, mintha a térképet valahonnan a magasból, nagy türelemmel rajzolták volna meg.

Doomville városa megtelt fiúkkal és lányokkal, akik úgy gyűltek össze a világ minden pontjáról, mint egy folyó megannyi, egymásba torkolló ága. Ezért aztán unatkozni lehetetlen volt, itt minden sarkon történhetett valami, a nap bármelyik órájában, ellentétben azokkal a városokkal, ahová az emberek tanulni vagy dolgozni járnak, és ahol hagyják megfakulni az utcák színeit, és halloweenkor kevesebb ablak világít.

Éppen ez idő alatt történt, hogy a Freemont Streeti ház ajtaja félig kinyílt, így Sette, a Blaze család kuttyája elfoglalta a kertet, hogy hazahívja gazdáit. Valójában Nasha és Seraphine jó ideje nem válaszolt a hívásra, és ő érezte vétkesnek magát, hogy nem volt elég figyelmes. Mindenféle búbajosság ellen őrző-védő kutya volt! És tudta a dolgát. Valahogyan közbe kellett avatkoznia.

Nem nagyon zavarta, hogy alig nagyobb, mint egy macska, és hogy csaholása olyan, mint egy elfojtott kuncogás, ettől még örkutya volt, és nagyon le fogja teremteni a gazdáit, amiért hagyták őt ennyit aggódni, persze csak azután, hogy megtalálja őket. Így ahogy elérte a frissen festett palánkot, mellső lábait nekitámasztva, büszkén felemelt fejjel határozottan kieresztette a hangját, jóllehet az inkább hangzott köhécselésnek, mintsem ugatásnak.

– Kuss! Van, aki ilyenkor dolgozni szeretne! – zengte Miss Rusher néhány dombbal arrébb álló házából. Valószínűleg valami nagyon nehéz egyenlet megfejtésében zavarta meg.

Settének nem volt erőssége a humorérzék, de az is lehet, hogy nem értette pontosan, hogy ez most akkor valami vicc poénja volt-e, vagy valami más, így hát tovább csóválta a farkát két lábon állva.

Ugyanebben a percben Nasha Blaze, aki egy nap múlva tölti be a tizennegyediket, az Old Wolf asztalkájánál ülve farkaséhesen szagolt bele az éppen akkor elébe tett meleg croissant-ból kibuggyanó lekvárba, és várta a kakaóját.

Seraphine Blaze olyan fénylő tekintettel nézte a fiát, hogy el sem titkolhatta volna érzelmeit. A meghitt csendet az Old Wolf rozsdás ajtócsengettyűjének hangja törte meg. Ekkor az asszony nagyot sóhajtott, és megszólította a belépő tűzoltót:

– Tűzoltótiszt úr, engedje meg...

– David. A nevem David.

– Persze, David. Szeretném, ha ön is – egy kis szünetet tartott, majd folytatta – ...ha te is tudnád, hogy nem ez az első alkalom, hogy ilyesmi történik. Azt akarom mondani, hogy Nasha nagyon eleven gyerek, talán kicsit túlságosan

is, de sajnos alvajáró. Kezdetben nem gondoltuk, hogy ennyire veszélyessé válhat a dolog, mint amilyen mostanra lett. Alvás közben sem tud nyugton maradni, sőt...

– ...sőt még tetőkre is mászik? – hitetlenkedett David.

– Nem, ilyen eddig... még nem történt.

– Nasha, nagyon sportos srác vagy, tagadhatatlanul az! Álmodban felmászál a tetőre... Ismerek olyanokat, akik ébren sem tudnak felmászni egy létrára!

David valamiért nem akarta túldramatizálni ezt a veszélyes, különleges és látszólag teljesen megmagyarázhatatlan esetet.

– Én személy szerint semmire sem emlékszem – magyarázkodott Nasha. A croissant maradékát a fehér kerámiatányéron hagyta, amelynek közepén egy vigyorgó kis ábra figyelmeztette, hogy szeretné, ha mindent elfogyasztanának róla. – Máskor is előfordult, hogy fura helyeken találtam magam, és nem emlékeztem, hogyan kerültem oda, de arra sem, hogy mikor, vagy miért. De higgye el, tetőre eddig még sohasem másztam!

– Nos, David, alig pár hete érkeztünk Doomville-be. Lehet, hogy a költözés és a teljesen új környezet váltotta ki Nasha izgatottságát – magyarázkodott Seraphine. – Zanzibárból származunk, vagyis pontosabban Nasha apja és én ott éltünk... Ez a változás bizonyára nem tett jót egyikünk lelki nyugalmának sem.

– A férjed ott maradt?

Seraphine bársonyos szeme elkomorodott, Nashára pillantott, aztán a tekintete a semmibe meredt.

David megértette, hogy Seraphine-nak nehezebb esik válaszolni, és máris megbánta, hogy olyan kérdést tett fel, ami árnyékot boríthat erre a szép arcra.

– Nasha apja szívsebész volt – felelte a nő –, egy „szívsebész”, ahogy ő nevezte magát. Különleges ember. Pár év alatt megismerte az egész világot. Testét és lelkét a munkájának szentelte, mélységes elhivatottság hajtotta, szinte kényszeresen akart életet menteni... Annyira, hogy apaként nem igazán remekelt. Valamennyien szenvedtünk ettől. Azután nyolc éve három repülőjeggyel érkezett haza, csak odaútra, Amerikába, ami a szívsebészeknek az ígéret földje, és hozott egy fényképet egy álomszép házról San Franciscóban. Ő másnap elutazott, nekünk egy hét múlva kellett volna utánamennünk, pont annyi időnk volt csak, hogy összeközzünk a költözéshez. De sohasem indultunk el. Ugyanis az ő repülőgépe sem érkezett meg.

Az árnyék, amitől David rettegett, betakarta Seraphine arcát.

– Sajnálom. Isten hozott titeket Doomville-ben – ismételte meg azoknak az embereknek az erejével és kedvességével, akik szembe tudnak nézni a sorssal, tudván tudva azt is, hogy nem tudják legyőzni azt. – Ha Nasha újabb

tetősétákra vágyna, majd kitaláljuk, hogyan tehetné azt a legbiztonságosabb módon.

Nasha örömmel látta, hogy anyja elneveti magát. Világoskék szemével belenézett David sötét szemébe, és arra gondolt, hogy apja, akire nagyon halványan emlékezett, ilyen ember lehetett.

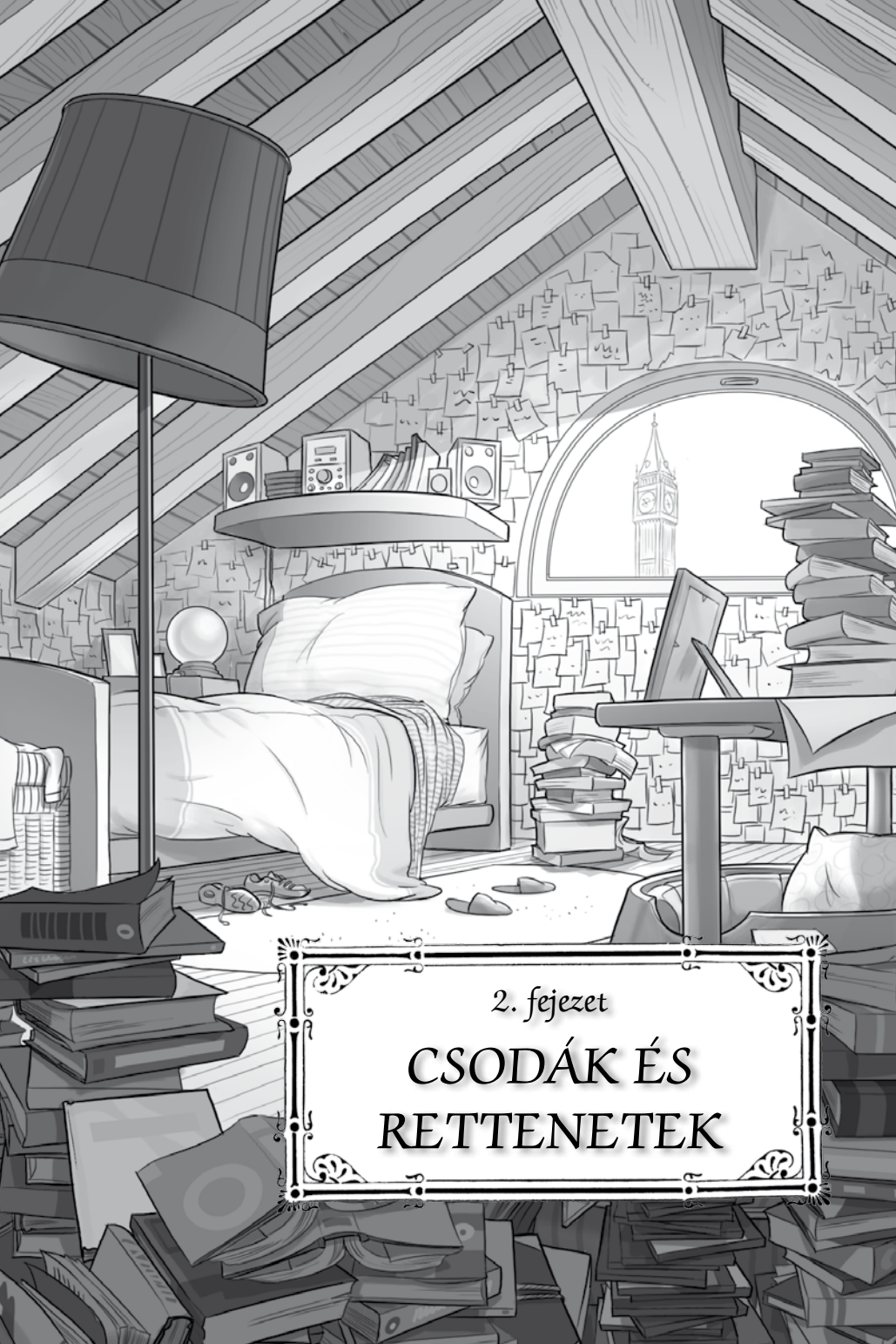
– Kakaó? – morogta Arthur, akit Tűznyelőnek hívtak, az Old Wolf hosszú pultja mögött. A szép diófa pult tele volt a vendégek ujjainak nyomával, mert azok folyton kopogtatták, ütögették, csapkodták, miközben elmesélték szerencsétlenségeiket. Vagy éppenséggel a kalandjaikat, mint Mr. Burbus, akinek egyébként már meg is kellett volna érkeznie, hogy elregélje, miként mentette meg a tetőn kötélrancot lejtő gyerek életét.

– Kakaó Nasha Blaze-nek – tisztázta David zengő és magabiztos hangon. – Isten hozott Doomville-ben. Téged is, Seraphine.

Így az egész Old Wolf, beleértve falait és tapétáját is, megtudta a két újonnan betelepült vezeté- és keresztnevét.

Ráadásul mindez azelőtt történt, hogy Mr. Burbus feltűnt volna az Old Wolfban!

Hát, ez bizony nem fogja boldoggá tenni. Hiszen így oda a sztoriért cserébe remélt ingyenital, arról nem is beszélve, hogy az ő története már korántsem lesz olyan érdekes.

2. fejezet

CSODÁK ÉS RETTENETEK

Halloween estéje már a küszöbön állt. Még egy nap, és az egész város jelmezbe öltözik. Az előző nap délutánjától fogva Doomville-ben már mással sem bajmolódtak, mint hogy gondosan kivájják az utolsó megmaradt tökök belsejét is, és csontvázakat meg szörnyeket aggassanak ki az erkélyekre, ajtókra és az ablakokba.

Jövő-menő alakok, szorgoskodó kezek tűntek fel az ablakok mögött, mint valami bábszínházban; az egész olyan volt, mintha sok hatalmas kakukkos óra sorakozna egymás mellett, és Nasha szerint ezt lesni sokkal szórakoztatóbb volt, mint tudományos könyvek fölé görnyedni. Szobája félhold alakú ablakából figyelte a környék ideges készülődését.

Hálósobája nem is volt igazi szoba, inkább csak egy, a tető alá vájt „menedékhely”. A ház sem volt valami nagy. Nasha választhatta volna a másik két hálószoba egyikét is az első emeleten, a Seraphine-é mellett, vagy a Samanya néni

(aki az egyszerűség kedvéért csak Nyának hívatta magát) szobájával szembenit, és akkor nem a tető alatt kell meghúzódnia, mint egy egérnek.

De hát Nasha ilyen kíváncsi volt, és éppúgy fittyet hányt a szabályokra, mint a haja. És a szobácska, azzal a „fordított mosolyú” alakú ablakkal, ahogy ő nevezte, azonnal megtetszett neki, az lett az ő birodalma. Ebben a királyságban a káosz volt a teljhatalmú úr: hogy eljusson az ágyhoz, keményen meg kellett küzdeni a földön tornyosuló könyvkupaccal, átgázolni az íróasztal előtt álló CD-tokok és borítócelfőnök halmazán. Mindegyiket kibontotta már, de még egyiket sem hallgatta meg.

Szék nem volt, mert Nasha a fapadlón szeretett ülni mezítlábasan, törökülésben. A fa érintése szeretett Afrikájára emlékeztette, nem is annyira az ott látottakra, hanem a vérébe és a zsigereibe ivódott emlékekre.

A délutáni lágy fény körbesimogatta az ezernyi cetlit, amivel Nasha már kitapétázta a falakat, egyetlen millimétert sem hagyva szabadon.

A cetlikre olyan mondatokat írt, amelyek szíven ütöttek, amelyeket olyan gondolkodóktól és költőktől vett, akiket olvasott. De akadt olyan is, amit ő maga talált ki, és amikor később újra elolvasta, meglepődött, hogy milyen szép, azon meg pláne, hogy ez vagy az a frappáns gondolat saját magától származik, az övé.

Egy jósgömb formájú rádiós ébresztőóra, olyan, mint amilyeneket a jósnők használnak jövőmondáskor, zöld fényt vetített a szemben levő falra, és zöldre festette Nasha kezét, aki éppen az ikszedik bölcseletet készült a falra ragasztani. A kalandos reggel után ezt jegyezte fel:

*Egy mágus sosem késik. És korán se jön soha. Pontosan akkor érkezik, amikor akar.**

Ez akkor ötlött a szemébe, amikor Zsákos Frodó történetét lapozgatta. Valahányszor a könyvtrilógia hatalmas köteteire nézett, azt gondolta, képtelenség elolvasni egy olyan vastag könyvet, amely méreteinél fogva sokkal alkalmasabb lenne teaasztalnak, de maga a történet a varázslókról, törpökről, tündékről és szőrös lábú hobbitokról viszont érdekelte.

Az idézetről David, a tűzoltó jutott eszébe, aki pont időben érkezett, hogy leszedje őt a tetőről. Éppúgy, mint egy mágus.

Egy ideje már vizsgálgatta magát ezzel a folytonos alvajárással kapcsolatban. Nem emlékezett semmire, de sokszor máshol ébredt fel, mint ahol elaludt. Addig a napig ez csak egy furaság volt, ami nem is keltett benne félelmet. A tetőn

* A Gyűrűk Ura – A Gyűrű Szövetsége mozifilm.

való ébredéstől viszont megrendült, valami remegni kezdett benne.

– Legközelebb – kérdezte magától – hol a csudában fogok felébredni?

A lehetőség, hogy miközben álmában mászkál, eltöri a kezét vagy a lábát, ha veszélyesen magasról esik le, megrémisztette, és nem is kevésbé.

Tudta, hogy Nya, amikor hazatért a munkából, és az anyjától tudomást szerzett a történetekről, nagyon aggódni kezdett, és rá akarta venni, hogy cserélje a manzárdszobáját egy szemmel tarthatóbb és biztonságosabb földszintire.

És ki tudja, milyen óvintézkedések jöttek volna még!

A tükör felé fordult, amely az egész alakját megmutatta, ahogy megbújt a cetlik közt, amelyek már a kis fürdőszobát a szobától elválasztó falat is elárastották. Lassan közelebb ment a tükörhöz. Hunyorgott, hogy élesebben lássa saját magát, vagy talán csak azért, hogy ne olyannak lássa, amilyen a valóságban volt: szürkés-kék szeme táskás volt, és két különös karika rajzolódott ki körülötte, mintha ecsettel művészkedtek volna oda, hogy minél jobban szemet szúrjon, de őt nagyon zavarta a látvány. Valahányszor a tükörbe pillantott, azt remélte, hogy időközben eltűntek vagy legalább elhalványodtak. Ezzel szemben állandó kísérői maradtak gyermekkorától. Kezelőorvosa szerint, aki apja barátja volt, valami különös vérszegénység okozhatta.

De a tükör pont azt mutatta, amit Nasha nem akart látni: táskás szeme sötéten és erősen rajzolódott ki borostyánszínű bőréen, márpedig az efféle arcbőrön nehezen lehetett felfedezni a vészes vérszegénység vagy a sápadtság jeleit.

Határozott és nyilvánvaló az összefüggés a karikás szem és az éjszakai kódorgások között, gondolta.

Már jó ideje sejtette az igazságot, de a jelenséget még sosem vizsgálta meg ennyire alaposan. Másrésről benne volt a pakliban, hogy leesik a tetőről, s az anyjának megszakad a szíve és belehal. Itt volt hát az ideje, hogy megértse, mi is történik vele álmában. És biztos volt benne, hogy csak ő járhat utána.

Odafordult a hold alakú ablakhoz, és alaposan megsemmisítelte a szemben levő háztetőket. Majdhogynem egymásba érték, néhol közékük férközött egy-egy örökzöld fa csúcsa, ahol számtalan madár lelt otthont.

Tekintete megpihent Miss Rusher házának tetején, ahol reggel ő békésen szunyókált.

A tetőre fókuszált, és azt kérdezte magától, hogy a csudába juthatott el odáig.

David, a tűzoltók, a szomszédok, kezdetben valószínűleg túlságosan is a mentési műveletekre koncentráltak, majd arra, hogy megünnepeljék a sikeres akciót, így nem fordítottak kellő figyelmet a történet legtitokzatosabb részére: világos, hogy a fiú csak a tanárnő házában keresztül juthatott fel a tetőre. Hacsak nem repülve.

Elnevette magát, és fintorgott.

– Tudod, milyen jó is repülni... – ábrándozott.

Egy pillanatra szabadesésben zuhant gondolatban, majd visszatért a tetők rajzolatának elemzéséhez. – Elképzelhető, hogy álmomban besétáltam Rusher házába? Utána felmentem két lépcsősoron, lehúztam azt a padláslépcsőt, hogy felmenjek a padlásra, és onnan kimenjek a tetőre? – Az üvegablakban tükröződő, meghökkent képe láttán elhúzta a száját. – Ugyan már... gondoldj csak bele!

Majd melankolikus gondolatai támadtak. – Mi a fenét csinálhat az ember a halloween előestéjén egy olyan városban, ahol senkit sem ismer, kivéve a tűzoltóparancsnokot, és ahol mindenki az ünnepi előkészületekkel van elfoglalva? Nincs egy barátod se. És holnap még rosszabb lesz: a születésnapod. Tizennégy éves, alvajáró és nincs apja se, aki rányissa az ajtót, hogy felköszöntse...

Nasha szívét és lelkét átjárta a keserű magány. Egy pillanatra úgy érezte, elmerül a semmiben. Szerencsére csak egy pillanatig tartott. Hátát nekitámasztotta a falnak, és rongybabaként lecsúszott a padlóra, magával sodorva egy pár cetlit a különleges és személyes tapétájából.

Talán az érzelmileg viharos nap, talán a délután tompasága tette, de Nasha szempillái elnehezedtek, ő pedig álomba merült. Legalábbis olyasmibe, amit Nasha alvásnak hitt.

Sette a kertben csóválta a farkát, és igyekezett minden szál füvet megjelölni az ő vitathatatlan birodalmában, és amikor azt hitte, Nyát hallja hazaérkezni a munkából, a kerítéskapu felé sprintelt. De a bejárat előtt megálló fekete luxuskocsi egyáltalán nem hasonlított ahhoz a közlekedési eszközhöz, amelyet Nya használt mindennap.

Persze Sette csak egy kutya volt, így nem igazán érzékelte az autómárkák közötti különbséget, ám az a tény, hogy ennek a járműnek négy kereke volt, míg Nya járgányának mindössze kettő, ez mindenesetre alapvető különbségnek tűnt.

A vezetőülésről egy alakját és méretét tekintve egyaránt szekrényszerű férfi szállt ki. Öltözete tetőtől talpig fekete volt, kezén kesztyűt viselt, és a sapkája ellenzője részben eltakarta az arcát.

Sette figyelemmel kísérte, és legbelül reménykedett, hogy az óriás nem akar belépni az ő kertjébe. Ebben az esetben útját kellett volna állnia, s akkor fennállt volna a veszély, hogy kárt tesz benne. De úgy nézett ki, hogy a férfi nem akar kikezdeni a Blaze ház félelmetes őrzőjével. Az egyetlen célja az volt, hogy egy kicsit megropogtassa a csontjait; valószínűleg hosszú út állt mögötte.

Az autó első ablakai mozdulatlanok maradtak. Senki sem engedte le, még egy kicsit sem; senki sem jelezte, hogy ki akar ná nyitni az ajtót. De Sette érezte, hogy ül ott benn valaki.

Valaki, aki ugyanúgy nem tetszett neki, mint az egyenruhás óriás, aki most visszaült a volán mögé, lágyan és halkán becsukta az ajtót, és elindult. Ki tudja, hová?

Sette farkcsóválva elindult a kapu felé. Ilyentájt szokott érkezni egy meleg csupor, tele kedvenc ételével. Megérdemli, de még mennyire! Ő, mint örkutya, igazán a helyzet magaslatán áll!

A Blaze ház telefonja egyike volt azon kevés vonalas telefonoknak, amelyeket megtartottak azután is, hogy a mobilkészülékek elárasztották a világot. Most hangosan felcsörömpölt, pont akkor, amikor Sette vacsorája már félúton járt a konyha és a bejárati ajtó között.

– Szia, Nya! Igen, Nasha itthon van. Ne haragudj, elfelejtettem szólni... Ma nincs iskola, és mozgalmas reggelen vagyunk túl. – Seraphine teljesen elfelejtette, hogy Nyának kellett volna elmennie Nasháért az iskolába. Úgy volt, hogy utána vesznek pár tököket, és együtt díszítik fel a házat.

– Valaki mesélt valami vészhelyzetről – mondta Nya az iskola kapuja előtt állva. – Nem igazán értettem, miről van szó. Valami gyerekről, aki életveszélyes helyzetbe keveredett. Tudod Seraphine... Ezek ilyen különös napok: nem tudok *lát*ni, csak hallani dolgokat. Idegesít, amikor ilyen visszafogott értesüléseket kapok. Úgy érzem, tehetetlen

vagyok, mintha ketrecbe zártak volna. És ez nagyon nem tetszik. Mi történt?

– Nem tudom, hogyan, de Nasha egy tetőn találta magát. Egész pontosan Miss Rusher házának tetején. Az alvajárása legfurcsább megnyilvánulása az eddigiek közül, el sem tudtam képzelni, hogy ilyen lehetséges... Azt hiszem, valami olyasmi történik, amire nem vagyok felkészülve, Nya. Aggódok miatta.

Nya egy percig hallgatott, még a lélegzetét is visszatartotta, a fejében meg csak úgy zümmögtek a gondolatok.

– Pont most – suttogta lassan, mintha egyenként megrágtat volna a szavakat –, pont most, amikor nem tehetek mást, mint hogy itt várok... Már ma reggel is furcsa szaga volt. Most hazamegyek, Seraphine. Azt semmiképpen sem szeretném, hogy megérezzék a félelmünket. Talán egy juharlevélfőzettől majd okosabban tudunk gondolkodni. És meg is nyugszunk.

Seraphine letette a telefont. Lehunyta a szemét, fájdalmas gondolatok rohanták meg.

Sette türelmetlenségében már az ajtót kaparta, a finomságokkal teli tálkáját reklamálta, és végül is ez volt az, ami kivezette Seraphine-t az agyában tekergő félelemalagútból.

Doomville felett egyre sötétedett az ég. Nem csupán az este közeledte miatt, hanem mert egy jókora vihart jelző, nagy

felhőhalmaz közeledett. Halloweenhez pont úgy illett a vihart ígérő előestéje, mint karácsonyhoz a hó. A kicsik és a nagyobbacska gyerekek már izgatottan várták, és a találgatás, hogy mi jöhet még, csak még szaporább készülődésre sarkallt mindenkit, hogy minden jelmez és dekoráció tökéletes legyen.

Körülbelül délután ötkor gyulladtak ki az első töklámpások az ablakpárkányokon. Rögvest kíváncsi szél kezdett fújni az ablakfélfák és spaletták között, meglengette az éppen megvarrt jelmezeket és a „boszorkányujj” sárgarépafigürkéket, amelyeken meghámozott mandulák voltak a karmok.

Nem akart esni, legalábbis még nem, de egy villám a távolban már megvilágította az eget, mint egy villogva felgyúló neon.

Doomville lakóinak hirtelen sietős lett, eltűntek a városközpont utcáiból. Volt, aki az üzleteket vette célba, mások a kocsmákat, megint mások azon iparkodtak, hogy a szokásosnál hamarabb hazaérjenek.

Az autók sora felduzzadt, és a Little Bennek nevezett óratorony, amely onnan kapta a nevét, hogy nagyon hasonlított londoni bátyjára, a Big Benre, úgy döntött: valóban öt óra van, és ezt harangjai teljes erejével hírül is adta.

A nagy, fekete luxusautó most a házak közül kimagasló Hotel Celebrationnel szemben parkolt, nem messze a Little Bentől, és valamennyi járókelő figyelmét magára vonta

különleges fekete csillogásával és szokatlan rendszámával. Német rendszám volt, és amennyire ki lehetett silabizálni, Németország legrégibb és történelmileg leggazdagabb városából, Berlinből jött.

A vihar nem váratott magára: egy mennydörgés szétrombolta a fülledt, esti békességet, és kiugrasztotta a karo-rosszékéből Miss Rushert; elgurította Miss Marmoon gyapjúgombolyagát, amelyből vállvédő készült kisunokájának; megszakította Mr. Voller kedvenc tévéműsorát, aki így arra kényszerült, hogy újra bekapcsolja vadonatúj 75 colos plazmatévét, miközben attól reszketett, hogy a készülék felrobban; Mr. Burbus pedig kénytelen volt véget vetni az Old Wolfban a barátainak tartott mesedélutánnak, hogy még idejében hazarohanhasson.

Seraphine ellenőrizte, hogy minden ablak rendesen be van-e zárva, és Sette is éppen időben ért a házba, szájában a tálkájával, még mielőtt az eső nem várt kegyetlenséggel lezúdult volna az utakra és a kertekre.

– Szegény Nya. Teljesen el fog ázni – állapította meg Seraphine, miközben a konyhaablak függönyével viaskodott. Pont ebben a pillanatban kivágódott a bejárati ajtó, mintha egy váratlan szélroham tépte volna fel. – Nya! Egy pillanaton múlt, hogy megúszta a vihart!

Meghatározhatatlan korú asszony lépett be, talán negyven és ötven között járhatott, jellegzetes, hosszú, hamuszín haja ezüstnek tűnt. Hosszú, fehér kabátba burkolódzott, és annyira nekifeszült a hátát ostromló szélnek, hogy amikor a kabát szárnyait előresöpörte a szél, az asszony mintha hirtelen távolodott volna egylépésnyit. Arcvonásai határozottak, szépek voltak, de valami egykoron megkeményítette.

Vékony ajka mosolyra húzódott, és lassan hátrafordult, hogy becsukja az ajtót, és kizárja az egész világot.

– A motort McPerry árkádja alatt parkoltam le. Ők kísérték ide. Mondd, hogy Nasha jól van! És hogy te nyugodt vagy.

Nya szemének arany ragyogása betöltötte a szobát, és úgy tűnt, magához öleli Seraphine törekeny és finom testét.

– Igen. A szobájában van, amióta megjöttünk. Össze van zavarodva, és lehet, hogy fél is. Annyira más, mint a tizenégy éves gyerekek. Félek, hogy a dolgok tovább romlanak, ha nem talál barátokat, ha mindig magába zárkózik.

– Nagyon szenved Rubens hiányától. Főleg az utóbbi időben. Te nagyjából kielégíted a szeretetigényét, de az, hogy nincs mellette az apja, az olyan, mintha egy tökéletes képről hiányozna egy szín. Egy tizennégy éves gyereknek kellene hogy legyen egy anyja és egy apja. És hogy reggel ne egy tetőn ébredjen fel.

Nya átment az előszobán, de a fapadló meg se reccsent, mintha nem is lenne súlya az asszonynak.

– Nya, talán Nashának tudnia kellene... – lehelte Seraphine.

– Nem, jobb, ha nem. Majd rájön saját magától mindenre. Már sejti, és mi semmit sem tehetünk, csak annyit, vigyázzunk, nehogy félreértse mindazt, ami be fog következni. Bocsáss meg, hogy a nyakadba varrom az aggodalmaimat, de az évnék ez a szakasza... Tudod, sérülékenyebbé tesz, nincs önuralmam. Nem szeretném, hogy a dolgok pont most vegyenek váratlan fordulatot. De most úgy látszik, pont arrafelé haladunk, Sissi.

Sissi. Seraphine érezte, hogy a szíve hevesen megdobbban, és megpróbálta azzal nyugtatni magát, hogy begyújtotta a tűzhelyet, hogy megmelegítse a vizet a juharfőzethez.

Sissi. Így szólította őt a férje, Rubens, Nasha apja. Abban a pillanatban, amikor Nya kiejtette ezt a nevet, olyan volt, mintha a férfi megfogta volna a kezét. Minden jó, amit ismert, benne volt ebben az öt betűben. Seraphine nézte, ahogy Nya leül a nappaliban levő nagy fehér díványra, majd egyenként kiszedegette a juharleveleket egy fehér bádogtégelyből. *Sissi.* A fejében ez a név Rubens hangján zengett, amely még tisztán élt emlékezetében, amilyen erősen a szíve minden zugában.

Egyre jobban esett. Villámlott és mennydörgött Doomville tetői felett.

Sette lekucorodott Nasha ajtaja elé, két mellső lábát keresztbe tette, és pofácskáját az ajtófélfához nyomta.

A fiú aludt. Derekát a falhoz nyomta, a feje pedig lelógott elől. A szoba szinte teljesen sötét volt, leszámítva az óra zöldes fényét és a váratlan villámokat.

Nashát, úgy látszik, nem zavarta a természeti jelenség. Másrésztől meg védtek őt a ház falai és a küszöbén fekvő, hűséges Sette.

Egy, a többinél hangosabb dörgésre négylábú őrzője hegyezni kezdte fülét, Seraphine pedig összerezte a fotelben. Nya viszont meg sem mozdult, csupán felnézett a plafonra, mintha látna valamit a famennyezeten keresztül.

Nasha ebben a pillanatban kinyitotta a szemét.

Az első dolog, amit megpillantott, nem a félhold alakú ablak volt. Legalábbis nem ugyanabból a szögből látta, mint amikor elaludt.

Az ablak messzebb volt. Sokkal messzebb. Ráadásul kívülől látta.

Felülről. Egy tetőről. Pontosabban a Little Ben tetőnyílásából. Az eső az arcát verte, ahogy a fal a szélének támaszkodott.

Már megint megtörtént.

Legalább kétszáz méterre volt az otthonától. Átfagyva és csuromvizesen. Egyszerre volt kíváncsi és zavarodott. És ez még nem minden, meglepetéssel tapasztalta, hogy a jobb keze meleg, sokkal melegebb, mint a testének bármely más része.

És fénylett, mintha egy világító gömböt szorítana. De semmi nem volt a kezében. A tenyere valósággal égett.

Nasha visszatartott lélegzettel bámulta lángoló ujjait, és egy szó sem jött ki a torkán. Megpróbált gondolkodni, megérteni a dolgot, de azután győztek az ösztönei: erőteljesen kezdte mozgatni a kezét az esőben, a Little Ben tetőnyílásán kívül.

A lángok világos fénycsíkot húztak az esőláncok között, és különleges fényhatást keltettek. Pont olyan volt, mint egy kis üstökös.

Miss Rusher épp azon buzgólkodott, hogy elkészítse kedvenc desszertjét a vacsorára hivatalos vendégei részére, amikor meglátta a konyhaablakból a fénycsíkot, amint az átszeli a levegőt a viharban. Arra gondolt, talán a tűzijátékot próbálgatják, ami mellesleg nagy ostobaságra vallott ebben az esős időben. És mivel az ostobaságok nem érdekelték, fejcsóválva visszament a tortájához.

A kezén nem akartak elaludni a lángok, és Nasha még mindig képtelen volt kiáltani, csak állt csukott szájjal, ijedten és meglehetősen muris képet vágva egyre gyorsabban legyezett a kezével.

Azután észrevette, hogy ez a tűz nem egészen úgy működik, ahogy egy normális tűznek kellett volna. A keze lán-golt. De *nem égett meg*.

Lassan-lassan, hitetlenkedve lelassította karmozgását. Végül már nem mozdult, és a kezét beborította a láng. Nem fájt, és meg sem égette. Csak meleget árasztott, és a hideg szélben ez nem is volt kellemetlen érzés.

Inkább kíváncsian, mint rémülten nézte az ujjait a tűz sár-gás fényében, és egyenként megmozgatta mindet, csak hogy megbizonyosodjon róla, tényleg az ő ujjai. Lassan meg-próbálta öklöbe szorítani a kezét, és örömmel látta, hogy a láng minden mozdulatát követi. Öklében a meleg egyre erősödött, de távol állt attól, hogy fájjon, vagy akárcsak kel-lemetlen legyen.

A tűz összezárt markában maradt, de a kibújó lángocskák beborították az öklét.

Pulzusa a tűzesethez képest normális maradt. Nasha por-celánsima, borostyánszínű bőre bizonytalanul csillogott a lángréteg alatt, amely folyamatosan égett a szakadatlanul ömlő eső ellenére is.

Nasha lassan visszahúzta a kezét a tető alá, és jobb kezé-nek ujjait óvatosan közelítette hozzá.

Sokkal határozottabban érezte a meleget, és rájött, hogy ha erőlteti, meg is éghet. Tehát a kezében tartott lángok tes-tének más részeit megégetnék.

Kísérleteken kezdett fantáziálni, amelyeket kipróbálhatna, hogy kihasználja ezt a különleges adottságát. Körülnézett, és észrevett egy összegyűrt papírlapot a padlásszoba egyik sarkában. Égő kezével felvette és nevetve nézte, ahogy a papír néhány másodperc alatt hamuvá válik.

Elkezdett csettintgetni az ujjával: semmilyen hangot nem adott, csak egy sor lángcsóva keletkezett, amelyek elszakadtak a kezétől, és vagy húsz centire csaptak fel.

Mutatóujja hegyét hüvelykujja ujjbegye alá illesztette, mintha egy golyót akarna elpöckölni, majd amikor hirtelen pattintott, egyenes, vízszintes láng nyúlt a fal felé, majdnem félméteres.

Ekkorra a félelme szinte már teljesen elszállt, helyébe izgatottság lépett: hogy is van ez? Mi történik vele?

Visszament az óratorony nyílásához, és szemügyre vette Doomville-t a magasból. Égő kezével belekapaszkodott a tetőt tartó négy oszlop egyikébe, de azonnal el kellett engednie, mert egy másodperc sem kellett hozzá, hogy a világos fa feketedni kezdjen, és égett szagot árásson.

Kinyitotta a tenyerét, majd még háromszor ökölbe szorította a kezét, csak hogy megmozgassa ujjait, ekkor a lángok utoljára megvillantak a keze körül, majd eltűntek.

– Hát ez galaktikus! – tört ki Nasha, aki soha nem használt szokványos kifejezéseket, legyen szó tárgyakról vagy emberekről. Akkor hát mit mondhatott volna egy ilyen helyzetben?

Tenyere meleg volt még, forróbb a szokásosnál, de a törtéteknek semmi látható nyoma nem maradt.

Nasha lefelé indult a Little Ben belső lépcsőjén, de már az első fordulóban meg kellett állnia: egy kis rácsos ajtó állta útját, amely arra szolgálhatott, hogy illetéktelenek ne jussanak fel a toronyba.

A fiú még egyszer átgondolta, hogyan is került oda, és a zárt kapu kétségtelenül bizonyította, hogy nem a saját lábán jutott fel álmában.

Megint megtörtént. Tizenkét óra alatt másodszor.

Ellentétes érzelmek dúltak benne. Félt és izgatott volt. Szerette volna megérteni a törtéteket, de attól tartott, végül felfedezi, hogy valamiféle furcsa betegségnek köszönhető, amit tapasztalt.

Nashának végtelen fantáziája és olyan termékeny képzelete volt, hogy egy nagy nullából is képes volt a legutolsó részletig hihető történetet kreálni.

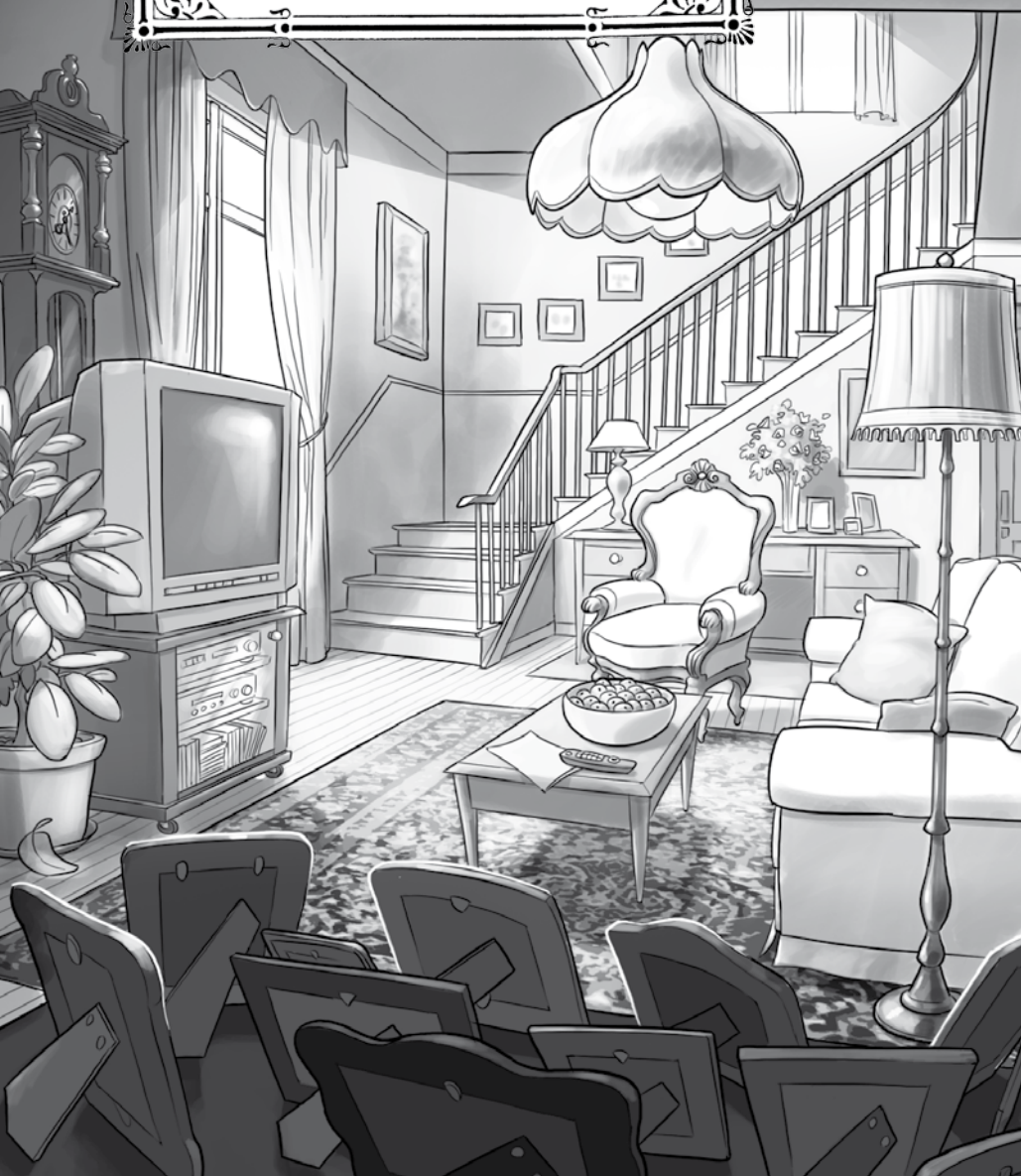
És hát úgy nőtt fel Zanzibárban, hogy ónból kis autókat gyártott, egy fán felépítette a saját kis világát, a sarat és az agyagot olyan varázslatosan tudta összekeverni, hogy megformázhatta belőle saját seregét, képzeletben bejárta a csillogok csúcsait. Bármit olyan hihetően tudott leírni, mintha valóban megtörtént volna, most mégis ámulatba esett: ami

az imént történt vele, nem fantáziálás volt, nem egy a szokásosnál hatásosabbra sikeredett képzelgés. Valóság volt. Minden mozzanata igaz volt.

De képes volt bízni a képzeletében, így hát elhitte, ami történt vele.

3. fejezet

MEGVÁLASZOLAT- LAN KÉRDÉS

gy festett, a viharnek esze ágában sincs odébbállni. Ez is jó indok volt arra, hogy az ember ne akarjon kimenni, hanem inkább bent maradjon a jó melegben, ahol finom leves illata árasztja el a házat.

Kívülről nézve Doomville kétemeletes házai úgy mutatnak, mintha egy festményről vágták volna ki őket. A kivilágított ablakok függönyein átderengtek a lágy színű fények, olyan családiasságot sugallva, mintha mindenki egy nagy asztal körül gyűlné össze, békességben.

Miss Rusher nyugodtabbnak látszott és határozottan jókedvű volt, miközben a vendégeit várta. Miss Marmoon legkedvesebb barátnőjét fogadta, aki úgy jelent meg, mint egy ázott veréb. Azok, akikre váratlanul csapott le a vihar, az Old Wolfban találtak menedéket. Ismerős és ismeretlen arcok köszöntötték egymást, s koccintgattak pezsgőspohárral a kezükben.

Kinn az utcákon csak az eső és néhány késői, hazafelé tartó autó hangja hallatszott.

Az ablakok mögötti hangokat csak elképzelni lehetett, gyöngédek voltak, mint a simogatás Sette szőréen, aki még mindig ott aludt kis gazdája küszöbén. A simogató kéz Nyáé volt: hosszú és keskeny ujjain furcsa ezüstgyűrű tűnt fel: sárkányfej lövellt tűzlángot, a lángcsóva körbefonta az ujjat, majd faággá alakult át, és ilyen formában kanyarodott vissza a sárkányhoz. A különleges gyűrű alkotója fantáziájának köszönhetően ahol az ezüst ág képében a szörnyeteghez ért, ott a sárkánypikkelyek olyanok voltak, mint egy falevél erezte.

Nya az ajtóra tapasztotta a fülét, majd bekopogott, de alig ért hozzá a közelmúltban újrafestett fehér ajtóhoz. Hallotta a félhold alakú ablak csukódását, majd a határozottan a fürdőszoba ajtajához közeledő léptek zaját. Az ajtó azonnal kulcsra záródott. Egy másodperccel később hallotta, hogy a víz olyan erővel zubog a zuhanyból, mint az eső. Szerette volna elhinni, hogy Nasha a nyitott ablaknál pihent, mielőtt elindult volna a fürdőszobába.

A valóság természetesen egészen más volt. Nasha a kertre néző ablakot és az ereszcsonát összekötő vaskos kapaszkodó segítségével jutott vissza a házba anélkül, hogy valaki meglátná vagy meghallaná.

Nyának furcsa érzése támadt. Aranyszín szeme résnyire szűkült, mintha csak át akarna látni az ajtón. Aztán újra megsimogatta Settét, aki ezt a második becézést még az előbbinél is jobban élvezte, majd az asszony visszament a nappaliba.

Sette fáradtan kinyitotta álmos szemét, majd tudomásul véve, hogy újabb simogatásokra nincs remény, ismét átadta magát az alvásnak.

Seraphine befejezte a jólelkű szomszédnak köszönhetően az utolsó pillanatban beszerzett három tóklámpás faragását, kis gyertyákat tett beléjük, és elhelyezte azokat az ablakpárkányon és a ház lépcsőin.

Lassan leszállt az éj, és a varázslat átölelte Doomville-t és lakosait.

– Olvastad az újságot, a *Holnap Történet*-et? Egy bűvész fel-lépéséről ír, pont itt, Doomville-ben lesz, holnap délután. Nasha nem szalaszthat el egy ilyen lehetőséget, hogy munka közben lásson egy mágust! – kiáltott fel Seraphine. – Ma már nem lehet ilyesmit látni még a tévében sem.

Nya, aki az ablaküvegen pergő esőt figyelte, s képzeletben versenyre kelt a lehulló cseppekkel, meg sem fordult, úgy kérdezte: – Egy illuzionista? Úgy érted, egy olyan fickó, aki elegánsan és régimódián öltözködik, és galambokat húz elő a cylinderéből, meg kártyákat a zakójából?

– Nem pont így van ez: a galambok a semmiből tűnnek elő, a kártyák meg az ujjai közül! – ellenkezett szörszálhasogató módon Seraphine.

– Ezek csak trükkök, Sissi. Szerinted mit láthat egy jófejű tizennégy éves gyerek egy csalóban, aki azt állítja, hogy különleges képességei vannak, de csak trükkökkel él?

– A gyerekeknek ez egy lenyűgöző világ. Ők nem akarják tudni, hogy a lány valóban lebeg-e a levegőben, vagy egy láthatatlan szerkezet tartja a magasban. És a bűvészkedés ősi mesterség, a régi Egyiptomból származik, ugyanúgy lenyűgözi a királyokat és a magunkfajtát is. Egyszer Zanzibárban láttam egy törzsi varázsló mutatványát. Azt mondta, nincsen varázshatalma, csak képes illúziót kelteni. És hihetetlen dolgokat művelt: át tudta alakítani a fejét halotti maszkká, és szemünk láttára visszavarázsolta! Engem mindenesetre lenyűgözött. Azt szeretném, ha Nashának is lenne része ilyen élményben. Persze csak ha egy mágus valóban képes elbűvölni.

– Mi az előadás címe? – sóhajtott fel Nya olyan arccal, mint aki azért adja meg magát, hogy boldoggá tegyen valakit, akit szeret.

– *Soirée Fantastique*. Robert-Houdin, a francia mágus-szeni műsora volt valamikor. Ő a modern varázslók atyja – bizonygatta Seraphine. – Száz évvel később a Houdini is az ő nevét vette fel művésznévként. A *Soirée Fantastique* egyik előadásán Robert-Houdin arra kérte az egyik nézőt, hogy válasszon egy lapot, majd az egész paklit feldobta a levegőbe,

és egy pisztolylövéssel, *bumm!* Keresztüllőtte a helyes lapot! És képzeld el, azután egy fekvő gyereket lebegtetett a föld-del párhuzamosan, csak a könyökével tartva.

Nya ráemelte aranyszínű szemét, és felült a fotel karfájára, mert kezdte érdekelni a beszélgetés.

– És te honnan tudod ezeket a dolgokat?

– Mmmm... Rubens régi könyveket gyűjtött, tudod. Ott-hon Zanzibárban az egyik szoba falát teljesen beborították a könyvespolcok, emlékszel? Néhányat bűvészek, mágusok írtak, és akadtak könyvek varázslógépek feltalálójától is. Amikor beszéltem Rubensnek a törzsi varázslóról, mutatott nekem pár könyvet, és elmagyarázta, hogy sok trükk van, ami mindezt lehetővé teszi. Le voltam nyűgözve. Sajnos, ez egy olyan titkos világ, amelyet senki nem lát át, főleg nem a kezdők. Azt a néhány trükköt, amit valóban ismerünk, éppen a bűvészek magyarázzák el, akik azért fednek fel néhány régi mutatványt, hogy felkeltsék a közönség érdeklődését. Nem vagyok valódi szakértő... De az biztos, hogy feldob az ötlet, hogy bűvészelőadás lesz éppen itt Doomville-ben. Hidd el nekem, Nya, Nashának tetszeni fog!

– Jól van, meggyőztél, mint mindig... Menjünk, nézzük meg ezt a Robert-Houdint!

Seraphine hangosan felnevetett. – Nem, nem ez csak az előadás címe, Robert-Houdiné, aki elbűvölte Houdinit is. Ma már több mint kétszáz éves lenne! Ez a holnapi a nevéből

ítélve francia lehet... úgy hívják Masquerade, de ez csak művésznév. A műsorban fellépő többi bűvész nevéből ítélve német lehet.

– Komplikáltak ezek a bűvészek – foglalta össze Nya.

– Az előadás holnap délután ötkor lesz. Szép születésnapi ajándék Nashának.

– Majd meglátjuk. Nincs véletlenül mogyoróvajad itt-hon?

Nya ilyen volt: ha vereséget szenvedett, például ha meg kellett változtatnia a véleményét, azonnal valami nagyon édes és kalóriadús dologgal kellett vigasztalódnia.

Seraphine mosolygott, és elindult a kamra felé. Volt ott mogyoróvaj, de még mennyi!

A *Holnap Történt* a programajánló oldalon maradt nyitva, és úgy hevert a fotel karfáján, mintha halálosan kimerült volna abban, hogy elolvasták.

Az oldal közepén egy férfi fényképe látszott. Egyenes, hosszú, fekete haj keretezte az arcát, amelyet félig álarc takart.

A cikk címe ez volt: *Az európai bűvészet fejedelme megbabonázta Amerikát, és most Doomville-t veszi célba.*

Eközben Doomville minden egyes házában minden egyes levélszekrényébe megérkezett a *Soirée Fantastique* szórólapja, amelyet gyors és csendes alakok kézbesítettek, akik – úgy

látszott – a semmiből bújtak elő, és oda is tértek vissza, a sötétbe, ahova nem jutott el az utcai lámpák fénye. A szórólap harsány ibolyaszínű volt, amelyből fantasztikus hatást keltve, ugyanakkor hipnotikusan tűnt elő a narancsszínű szöveg:

Soirée Fantastique di Masquerade

*Hagyja, hogy szenzációs műsorszámaival Önt is elvarázsolja
a világhírű, ünnepelt illuzionista!*

*Egy nő négyfelé vágása,
egy szerencsés kiválasztott hölgyvendég
levegőbe emelkedése és Träumerei** ,
a tökéletes repülés illúziója!*

*Holnap, október 31-én 17.00 órákor
a Doomville-i Operaházban!*

A háttérben elmosódott képek kavargtak, mintha a tintát vízzel keverték volna: egy négybe vágott nő látszott, egy fekete játékkártya-zuhatag fehér pöttyökkel, egy félig a levegőbe emelkedett férfi kitárt karokkal és keresztbe vetett lábbal, és még egy sor kevésbé világos, álomszerű kép.

A szórólap hátoldalán viszont részletesen fel voltak sorolva az írországi és az angliai turné során érintett városok.

** Ébren álmodás (német).

Doomville után Masquerade Dublinban majd Skóciában, Glasgow-ban lép fel, majd pedig az angol színházakban Liverpooltól Londonig.

Nasha kilépett a zuhany alól. A meleg víz sem tudta csillapítani izgatottságát, ide-oda szálldosó gondolatait, amelyek mindegyre magyarázatot kerestek a történetekre... A felébredés azon a különös helyen, a tűz, a hó, ami nem égetett, a bezárt ajtó, amelyen valahogy képes volt átjutni, és sikeresen hazaért.

A fürdőszoba tükreből visszanéző arcmását figyelte a lecsapódott párán keresztül, és ezúttal nem látta a kékes foltokat a szeme körül.

Aztán a kezére pillantott, és erősnek érezte magát. De még mennyire! Erősnek érezte magát, mindenkinél erősebbnek.

A sovány, állandóan karikás szemű Nashát pajtásai és iskolatársai annyiba vették, mint egy felmosórongyot, sosem állt az érdeklődés középpontjában. Csak bezárkózott a szobájába, hogy a rockzenébe és a valóság új határainak felfedezésébe feledkezzen, most úgy érezte, elismerés jár neki.

Zanzibárban el kellett viselnie, hogy nem labdázhatott a többiekkel, mert törékeny volt, és a partvonalról álmodozhat csak arról, hogy egyszer majd pályára lép, ha csak öt percre is. Ami sosem történt meg.

Az európai városba való költözés nem segítette, hogy magabiztosabb legyen. Sőt mivel senkit sem ismert, csak még többet volt egyedül.

Most viszont változóban vannak a dolgok. Mi történne, ha a suliban a szünetben átpöckölné a tüzet a kezéről a terem közepére?

Azon kezdett fantáziálni, milyen különleges lehetőségeket adhatnak neki képességei, még ha valójában fogalma sem volt róla, hogy mik is ezek a bizonyos képességek: elképzelte Miss Rushert, amint a mateklecke kikérdezése közben az ő égő keze láttán megrémül, és menekülni próbál.

Mr. Burbusnak fantasztikus történeteket mesélhetne az Old Wolfban, ha látná őt, ahogy halloween töklámpásokat gyújt meg az ujjából kibújó lángnyelvekkel, és Mr. Vollert pedig minden bizonnyal kizökkentené a tunyaságából, ha látná, amint a Freemont Streeten szökdécsel, és egyetlen csettintésére szikrák lövellnek az égre. Ujja hegyével gyújtaná be a gáztűzhely rózsaít, és elég lenne végighúzni a kezét a tűzifa fölött a kandallóban.

Fantáziája szárnyalásába maga is beleborzongott, mintha elektromos áram járná át az izmait.

Tényleg valóság, ami vele történik? Talán nem ez a megfelelő alkalom, hogy feltegye ezt a kérdést, de hát muszáj volt. Különben nem kap választ.

Képtelen volt felhagyni az álmodozással. Belebújt az első pulcsiba, amit a szekrényben talált, és úgy ugrott bele a farmerjébe, akár egy átváltozóművész, olyan erővel vágta ki szobája ajtaját, mintha egy színházi függönyt csapna szét. Közben az ártatlan Settét is odébb gurította, aki még mindig ott aludt békésen az ajtó előtt.

Nasha páros lábbal átugrotta, nevetett, majd megsimogatta a jobb kezével, ösztönösen is óvva a kutyát, hogy ha a bal keze váratlanul kigyulladna. A lépcsővel nem bajlódott, egyszerűen leugrott a földszintre.

Nya a díványon ülve mogyoróvaját kanalizott, miközben Seraphine a vacsorát készítette.

Hagymaleves illata töltötte be a szobát, és az égő fáé: a kandalló be volt gyújtva, és szépen világított a tűz, amelyet Nasha immár annyira megszeretett.

Megállt, és szinte hipnotizáltan meredt a lángokra, ösztönösen felemelte a kezét, majd mintha mi sem történt volna, a mozdulat úgy fejeződött be, hogy beletúrt a hajába.

– Szia Nya! – köszönt, miközben megindult a konyha felé.

– Mama, minden házban van legalább egy tóklámpás... nálunk... – hirtelen elhallgatott, amikor megpillantotta a világító tőköt a konyha ablakpárkányán, a fehér függönyök mögött. – Ott egy tök! Mama, ez csodálatos!

Seraphine nevetett. – Van még kettő kint az ajtó előtt.

Nasha odafutott a kijáráshoz megcsodálni a két őrt álló tőköt.

Nya gondosan lenyalta a kanálról az utolsó csepp mo-
gyoróvaját, letette a kanalat, és felhívta magára Nasha fi-
gyelmét.

– Azt mondják, már minden lehetséges dolgot elkövettél,
Csodagyerek.

Így emlegette Nya Nashát: Csodagyerek. A fiúnak termé-
szetesen tetszett az elnevezés, ráadásul ezen a napon na-
gyon is magára illőnek találta.

– Igen, tanti, ne aggódj! Jól vagyok, csak... azt hiszem,
már kiérdemeltem, hogy doomville-i híresség legyek. Fo-
gadok, holnap az iskolában a tetőügy miatt kérdésekkel
fognak bombázni. Itthon maradhatnék?

– Nem. Holnap bemész az iskolába, és állod az inkvizí-
ciót, ami kis szerencséivel megmenthet a matekdolgozattól
Miss Rushernél. Lehet, hogy egész órán a te hőstettedet
fognák taglalni... Így délutánra már meg is kerested a szí-
nielőadás árát.

Nasha meglepett képet vágott, kíváncsian, de némiképp
csalódottan kérdezte: – Színházba megyünk? Halloweenkor?
Nem egy háromórás görög tragédia lesz, ugye?

– Nem nyávogni! Egy bűvészelőadásra mész... – sza-
kította félbe Nya, immár minden gúny nélkül, mintha az

egész az ő ötlete lett volna. – Délután ötkor lesz. Utána hazajövünk, és együtt megvacsorázunk.

Nasha szeme kékesszürkéből kobaltkékre váltott és akkorára tágult, mintha el akarná nyelni Nyát és Sissit.

– Bűvészműsor? Valódi bűvészmutatványokkal? Olyan, amit a tévében lehet látni? Hát ez FAN-TASZ-TI-KUS! Hova megyünk?

– Ide közel. Az Operaházba, a központba. Ha nem esik, gyalog megyünk, és elvisszük Settét is.

Sette még mindig maga alatt volt az ajtónyitással kapcsolatos inzultus miatt, de ahogy meghallotta a nevét, lerohant a lépcsőn, és okos kutyához illően leült Nya elé, jelezve, hogy hozza a tőle elvárt intelligenciaszintet. Elég lett volna neki egy simi, és még egy esetleges opera-előadást is kibírt volna... Legalábbis büszke és magabiztos arckifejezése erre utalt.

Nasha gondolatai már a színház nézőterén jártak, a vörös bársonnyal borított karosszékek sorai között, amelyeket lassan betöltenek a nézők. Csodáknak, varázslatoknak, illúzióknak lesz részese. Többször is látott már a televízióban különleges alakokat hihetetlen dolgokat cselekedni, mint például falon mászni, repülőgépeket eltüntetni, kettévágni, majd azonnal újra összerakni embereket. Különleges emberek voltak, akikkel az utcán nem találkozol, akikről nem tanulsz az iskolában, akikről el sem tudod képzelni, hogy hol élhetnek és mit is csinálhatnak napközben.

A varázslók. Jobban mondva illuzionisták. Most már neki is volt valami közös tulajdonsága ezekkel a különleges emberekkel.

Hirtelen megszakította a gondolatmenetet, és megkérdezte: – Ki ez a varázsló?

Nya macskaszerű, résnyire nyitott szemmel leste a fiút.

– Masquerade. Fogadok, hogy Németországból jött – sietett felelni Seraphine, mielőtt Nya, megzavarodva a „varázsló” szótól, meggondolja magát, és visszakozik.

– Masquerade! Láttam egyszer a tévében. Fejjel lefelé be volt zárva egy nagy üvegtartályba, ami tele volt vízzel, és kívülről lelakatolták. A műsorvezető azt mondta, hogy a nagy Houdini ebben, a mutatványba halt bele. De Masquerade kijött belőle. Fura neve volt ennek a varázsszámnak, valami kínai.

Miközben Nasha a homlokát ráncolva igyekezett visszaemlékezni a mutatvány részleteire, Seraphine ezt mondta:

– Az a címe, hogy *Kínai Vízartály Tortúra*. A valóságban Houdini nem ebbe halt bele, de lehet, hogy a szám alatt perforált a vakbele, vagy rohama volt, amit már azelőtt érzett, hogy a színpadra lépett volna. Az előadás befejezése után halt meg, néhány órával később. – Seraphine Nyára nézett, és látván, hogy az asszony is érdeklődve hallgatja, így folytatta:

– Houdini volt a legnagyobb szabadulóművész a világon. Tudod, mi az a szabadulóművész? Olyan ember, aki el

tud menekülni, ki tud szabadulni a legnehezebb akadályok ellenére is. Houdini le tudott venni magáról akármilyen láncot, bármilyen rákötött kötelet, ki tudott jönni minden dobzból, amelybe bezárták. Megmagyarázhatatlan módon. Varázslatosan. Gondolj csak arra, hogy a legjobb barátja, Arthur Conan Doyle, a Sherlock Holmes történetek írója, azt hitte, hogy tényleg képes anyagtalanná válni, majd újra testet öltetni. Pedig Houdini folyton azt hajtogatta neki, hogy mindenre van egy trükk!

Seraphine még mindig Nyát figyelte, de lelkesen jelentette ki: – Tehát maguk a bűvészek is bevallják, hogy becsapás az egész...

– Akkor folyamodnak trükkökhöz, ha nem használhatják a hatalmukat! – szólt közbe Nasha meglepve a két nőt.

– Másrésről meg miért is pazarolnák a képességeiket az előadásokra? Hát ezért találják ki a trükköket. Különben zsenik: senki sem tudja leleplezni őket! Remélem, holnap is lesz *Kínai Víztartály Tortúra!* Pusztán az a tény, hogy visszatartott lélegzettel víz alatt tud maradni három percig vagy még tovább... ez hihetetlen!

Seraphine nevetett: ajándék eltalálva! Jó választás volt! Nya belesüppedt a díványba, s ahogy a lábát igazgatta, Sette öt perc alatt már másodszor kényszerült átbucskázni saját magán. Határozottan nem az ő napja volt ez.

Nasha szeme csillogott, mintha esőnek ellenálló lángocskák lobbantak volna fel benne. Tudta, hogy nem teljesen igaz, amit az előbb mondott. Hiszen miért kellene kitalálni a mágiát, ha az úgyis a birtokodban van? Ha igaz volt, hogy a Little Ben padlásán találta magát, és az egyik keze lángol, miért is ne mutatná meg ezt a varázskéességét a közönségnek? Persze feltéve, hogy előbb biztonságosan ellenőrzi a dolgokat... Most legalábbis azt súgták az ösztönei, hogy egyelőre ne beszéljen senkivel.

Nasha bement a konyhába, és kinyitotta a szekrényajtót, amely tele volt tűzdelve fényképekkel és az anyjának szóló különböző üzenetekkel, hogy nincs uzsonna, vagy hogy elfogyott a lekvár. Kivette az ünnepi terítőt, és elkezdett vacsorához teríteni.

Nya elkápráztatva felkiáltott: – Hát ez már tényleg varázslat! Valóban csodálatos.

Seraphine figyelte Nashát, ahogy elmerülten válogat az evőeszközök között, aztán eszébe jutott valami: – Mélytányérok és kanalak a hagymaleveshez. Nem kell villa és kés. A hamburgert úgy esszük, ahogy kell, a kezünkkel.

Határozottan csodálatos este, gondolta Nasha: halloween előestéje, a születésnapjának előestéje és kevesebb, mint huszonnégy óra választja el a bűvészelőadástól. Mindenki ott-hon volt a melegben, hogy élvezzék a vacsorát.

Mindenki, kivéve Rubenst.

Időnként, a nagyon boldog pillanatokban Nasha nagyon erősen... és elevenen érezte apja hiányát. Ez is egy ilyen pillanat volt.

Lassan letette a kezében tartogatott kanalakat és a szalvétákat, majd rendezgetni kezdte őket, centikkel tologatva jobbra-balra, mintha keresné az ideális elhelyezést.

Valójában nem az evőeszközöket akarta helyre tenni, hanem a szívét, amely kettéhasadt a boldogsághullám és a múltbéli fájdalmas emlék között, ami időnként minden előzmény nélkül rátört.

Erőt vett a fájdalomán, és azon igyekezett, hogy Seraphine ne vegye észre az árnyékot a szemében.

De az anyjának nem kellett látnia ehhez. Ő *érezte* Nashát.

Pontosan úgy, mint Sette. A kutya felkelt a padlóról, és kócos gazdája térdei közé bújt, farkcsóválva esedezett a figyelméért.

Nasha a kutyára nézett a szemébe hulló hajfüggöny mögül. És elmosolyodott.

Nasha, a kócos tinédzserfiú látszólag hétköznapi,
nyugodt életet él.

Legalábbis addig, míg egy szép napon a tetőn ébred fel,
s fogalma sincs, hogy keveredett oda fel a magasba,
s miért szorongat egy tűzcsóvát. És még vagy ezer
kérdés zsong a fejében.

Nasha sok mindent nem tud még magáról, többek
között azt sem, hogy különös Adományt birtokol.
Azt sem képzelte volna, hogy a kertjük mélyén húzódik
Scholseföld, a láthatatlan határsáv a valóság és
a mágia világa között.

Még nem sejtí, hogy ő az egyetlen, aki képes
átjárni ezen a határon, s otthonosan mozogni
mindkét világban.

De aztán színre lép Doban, a Rajzoló,
az Üstökösök mestere,
és Nasha sok mindenre választ kap...

Tízéves kortól ajánljuk!

2 299 Ft

ISBN 978 963 245 386 6

9 789632 453866

Könyvmolyképző Kiadó